

Paradox

Een nihilistische roman

Youp Leonardus Wilfred de Haas

Schrijver: Youp de Haas
Coverontwerp: Leo Pothuizen
ISBN: 9789464352078
©Y.L.W. de Haas
Instagram: @youpdehaas

Proloog

De vogeltjes floten een bijzonder mooie melodie. Een melodie welke elke beweging van de natuur concretiseerde, verhelderde en vertraagde. De rookwolken accentueerden de zonnegloed en de strakblauwe lucht, waardoor de glooiende hopen van verschillende metalen de voorgrond innamen. De machinerie liep op volle gang en arbeiders zweetten vuil uit hun poriën, wat een proces was dat zich dag in dag uit herhaalde, maar dat zich loonde om de al verrichtte arbeid. Toch was deze warme dag niet zo ordinair als de andere. Het was een vrolijke en droevige dag, waarop de lijn tussen een oprechte glimlach en een onverwachte traan nagenoeg niet meer bestond. Een drama werd omgetoverd tot kunst: een ware deugd die niet bestraft kan worden vanwege haar intense en vooral spontane schoonheid. Wanneer verschillende emoties elkaar kruisen, is de reactie die daaruit voortvloeit altijd een integere, oprechte onderneming van het hart. Het voelt contradictorisch, omdat men in de bovenkamer er alles aan probeert te doen de overgave tot een artistieke en dramatische gebeurtenis uit te sluiten. Ik heb al zo vaak geprobeerd mijn verdriet te begraven, overmoed af te wijzen en liefde te bagatelliseren, maar daardoor heb ik nooit kunnen beleven. Nooit had ik genoten, gehouden en geleerd

van de momenten waarin de twee extremen tot een botsing kwamen. Nu mocht ik het aanschouwen: de prachtige tragedie waarin het verschil tussen goed en kwaad niet bestond en waarvan ik de grondlegger was.

Deel 1

De beruchte Baruch Cuivre nam op een terras plaats aan de snelstromende Maas. De wind verduisterde het decor voor even met wolken, maar de warmte van het geliefde zonlicht bleef op het aardoppervlak voortbestaan, waardoor deze niet kon ontsnappen. Het water stroomde noordwaarts en was minder helder dan aan het begin van diezelfde middag, alsof men in Frankrijk dacht dat de rivier nu fungeerde als een 'afvaldumpgelegenheid'. Het onrustige water bracht verkoeling aan het gelaat van Cuivre, hij die enig bloed aan zijn handen had. Met zijn benen over elkaar, een sigaret in zijn trillende rechterhand, welke werd ondersteund door het met de linkerhand vasthouden van de aftakking, zat hij in de waan van rust. Hij maalde niet, hij huilde niet, hij uitte geen woede, er was geen irritatie, er was niks. Hij nam een hijs van zijn sigaret, blies de rook trillend uit, maar er was geen emotie. Cuivre was gebroken door het geweld van anderen, dat door hem was veroorzaakt. Daar was hij nu achter gekomen, maar daar hoorde geen enkel gevoel bij. Men kan niet wennen aan ellendige gebeurtenissen, waarom zou daar dan een gevoel bij horen? De circulatie van rook verlamde hem even: ook aan dat gevoel kon hij niet wennen, terwijl het hem niet vreemd was. Hij keek voor zich uit en zag aan de overkant twee kraaien elkaar benaderen, een mannetje en een vrouwtje. Dat was in ieder geval het meest voor de hand liggend. Zelfs Cuivre, die geen riant kennis had van de geslachtskenmerken van vogels, kon zien dat twee planeten frontaal tegen elkaar zouden botsen. De kraaien keken om zich heen, zoekend naar toeschouwers, en voelden met de snavel in de veren van de ander. De geruststelling dat er geen storm

op komst was en toezicht van soortgenoten uitgesloten was, maakte hen vrij en zij konden nu niet betrap worden door medegevogelte. Een vertraagde romance speelde zich af, alsof alléén dit moment geschikt was voor het bedrijven van de liefde. Het was betoverend om waar te nemen in deze ideale uiteenzetting. Het was de natuurlijke perceptie van de natuur, waarin twee organismen van elk ander verschijnsel afgesloten was. Een orkest had de mooiste muziek erbij kunnen spelen, het was het perfecte moment waarop een overeenkomst voor eeuwigheid afgesloten had kunnen worden, maar misschien was dat wel wat te voorbarig, alsof men zich te rijk zou rekenen. Zoals voorbestemd duurde het moment niet lang: een van de vogels nam de vleugels en verdween. De eenzame kraai keek vragend om zich heen, wellicht zoekend naar een roos, maar hij moest het met deze leegte doen: het was de harde werkelijkheid. Cuivre grinnikte. Hij zag hier bovendien de ironie wel van in. Een nieuwe sigaret werd aangestoken en verder onderuitgezakt op het bankje keek hij naar boven, en werden de ogen gesloten. De wapens waren op hem gericht, een mes werd tegen zijn keel gezet. O wat is de leegte, het nihilisme van het bestaan, toch genadeloos. De rook werd haperend de atmosfeer in geblazen.

“Uw dubbele espresso, meneer.”

“Dank u, die kan ik wel gebruiken.”

“Ik ben alleen uw glas water vergeten, mijn excuses. Ik zal deze onmiddellijk voor u halen.”

“Rustig aan, het is nog vroeg.”

“Dank u wel, meneer.”

De jonge ober liep toch met een enigszins versnelde, maar gemanierde pas over de kinderkoppen richting het restaurant, om daar een glas water in te schenken. De ochtenddauw gleed voorzichtig over het zwart en infrarood glanzende water, dat nu zijn kleur verkreeg

door de schitterende en verpakkende ochtendgloed. De Onze Lieve Vrouwe kerk, soeverein als een monoliet, liet haar klokken nogmaals deze ochtend luiden. Het is nu 8 uur, de dag begint nu pas echt. En de dag begint al helemaal wanneer Thomas Croone het lege terras oploopt.

“Hoe is jouw gevoel voor drama, Thomas? Val jij voor megalomane overgaven die puur uit zelfverheerlijking worden bewerkstelligd?”

Croone schoof de stoel naast zijn confrère en zette zijn zwarte lederen aktetas tegen de achterste stoelpoot aan, om zo ook onbezorgd te kunnen genieten van het wonderschone uitzicht.

“Voor mij kan het niet bont genoeg. Hier en daar wat drama is bovendien goed voor de bühne en de lachspieren.” lachte Croone.

Hij stak zijn hand op naar de jonge ober, die het terras verder klaarmaakte voor andere bezoekers en die het glas water klaarblijkelijk weer vergeten was voor zijn vaste eerste klant. Verschrikt keek hij op naar de uitgestoken arm en hij haastte zich, toch wat beschaamd, richting de tafel van de heren.

“Goedemorgen, jongeman. Zou ik een cappuccino van u mogen? Met twee glazen water, alstublieft.” zei Croone, die zijn zwarte Tom Ford zonnebril even van zijn neus af liet glijden om vervolgens zijn imposante ogen, ter vriendelijkheid, aan de bediende te tonen. Hij knipoogde naar hem, zette zijn bril weer goed op de neus, en draaide zich weer richting de Maas.

“Maar natuurlijk, meneer. Komt eraan voor u!”

Croone, die de tweeëndertig net gepasseerd was, wist vooral vers afgestudeerde stagiaires te motiveren hun werk goed, maar vooral zorgvuldig te doen. Zijn karakteristieke gezicht, beplant met een getrimde baard die geweldig aansloot een hetzelfde gekleurde gekrulde haar, leek voor eenieder vertrouwd over te komen. Men wilde harder

voor hem lopen, zonder dat hij daarom vroeg. Wat een gave. Het had uiteraard ook te maken met zijn appearance, die altijd charmant was. Ook deze ochtend was hij gekleed in een grijs geruit kostuum, gecompleteerd met een karmijnrode stropdas en gouden ronde manchetknopen, die onder de zwarte wollen overjas glinsterden. Ook waren de schoenen weer gepoetst, want dat doet de lichtelijk autistische Croone namelijk elke ochtend. Dit keer kregen de zwarten leren veterschoenen het te verduren. Hij wierp een blik op de krant die Cuivre geopend op de tafel had neergelegd.

“Ik hoop toch niet dat ik achter de feiten aanloop?” vroeg Croone zich af.

“Jij nooit, tenzij je met oud nieuws komt.” antwoordde Cuivre, nu gefocust en met beide benen op de grond.

“Afijn, zolang de informatie nuttig is en jij me de verdere details bespaart ben ik helemaal content met deze samenwerking.”

“Waar heb je deze uiting van hoogdravendheid geleerd?”

De cappuccino werd geserveerd, net als de twee glazen water, die heerlijk koud waren.

Croone pakte het kopje beet om een slok te nemen.

“Het leven begint steeds meer op een dwangbuis te lijken.”

“Een dwangbuis? Bleef het daar maar bij.”

Cuivre zweeg.

Croone zette het kopje tegen zijn lippen en kantelde deze met zo'n 15 graden naar zich toe, om de liquide arabica door het schuim heen te laten stromen. Van genot zuchtte hij, likte zijn lippen af en zette het kopje weer op de schotel, waarna hij naar rechts boog om zijn aktetas te kunnen pakken. Hij zette deze op zijn schoot om een stapeltje documenten eruit te pakken.

Hij nam nog een slok en legde het papierwerk op tafel, waarna hij zijn vinger op de bovenliggende enveloppe drukte.

“Dit is mij in goed vertrouwen gegeven om vervolgens door jou ontvangen en gelezen te worden, confrère.”

“De gebruikelijke gang van zaken.”

“Ik zeg het er gewoon even bij voor de formaliteit én omdat het evident is dat jouw ochtendhumeur mijn potsierlijkheid af en toe niet aan kan.”

“Ik houd je op de hoogte, Thomas.”

“Houd mij maar daar, dan zie ik jou vanzelf van neder komen.”

Croone stond op, legde een biljet van tien euro op het marmeren tafeltje en liep via de Keramiekwijk richting het station, waarvandaan hij de trein richting Amsterdam zou nemen, waar bovendien zijn advocatenpraktijk gevestigd was. Cuivre opende de enveloppe en haalde daar een stuk hard papier uit, met daarop met zwarte letters geschreven:

Elisabeth Wolffstraat 35, Amsterdam

“Nog steeds dus.”

De ober werd er nogmaals bij geroepen.

“Meneer, waarmee kan ik u verder van dienst zijn?”

Hij kreeg het biljet in zijn handen gedrukt.

“Dit is voor jou, zet de koffie maar op de rekening.”

“O ehm, dank u vriendelijk meneer! Had u hier al een rekening geopend staan? En onder welke naam?”

“Cuivre. Baruch Cuivre.”

“Dank u wel, meneer Cuivre. Ik zal het verder voor u regelen. Ik wens u nog een fijne dag toe!”

“Van hetzelfde! En zo u dit nog voor mij willen weggooien?” vroeg Cuivre doorgaans beleefd toen hij net opstond om zijn antracieten colbert over de beige gilet en witte coltrui dicht te doen en het stukje karton aan te geven.

“Maar natuurlijk, meneer.” en de ober verdween weer.

Nu de zon herrees, zette hij zijn pilotenbril op, om het licht van de dag beter te kunnen weerstaan. De zonnestralen accentueerden zijn gladgeschoren kaaklijn in perfectie en zijn donkerblonde coupe straalde in aanwezigheid. Hij pakte de doppio, waar hij geen slok van had genomen, en flikkerde de inhoud daarvan de Maas in. De documenten propte hij in zijn aktetas van Goyard en op zijn fluweelzwarte schoenen zette Cuivre het op het lopen naar zijn eigen kantoor, waar bovendien de auto geparkeerd stond.

Aan de andere kant van de Maas passeerde Cuivre een gebouw waar hij maar al te mooie herinneringen aan had. Gevangen tussen de witte muren van de Kersenmarkt, was daartussen de Opkomst gevestigd. De pittoreske vestiging had een torenhoge status opgebouwd bij de elite van Maastricht, waardoor men de kennis van het bestaan van het café het liefst exclusief hield. De inrichting maakte dit mogelijk, omdat een kijkje door de ramen vertelde dat er enkel een brandende lamp, garderobe en kast te zien waren. De ruimte leek vrij simplistisch, waardoor men, onwetend over de inhoud van het gebouw, het idee had dat het een woning was. De ingang tot de exclusieve ruimte was op het blote oog te zien, maar werd niet voor een entree aangezien. De 'schijn kast' fungeerde namelijk als portaal richting de hoofdruimte, nadat er twee keer op de deur geklopt zou worden. Een beveiliging zou dan de deuren naar het elitaire paradijs openen, waar rookwolken ontstonden na elke aangestoken sigaar. In de Opkomst kon men, enkel in de weekenden, genieten van de heerlijkste vleesgerechten en de beste Schotse whisky die ook maar te nuttigen was in het zuiden van het land. Cuivre en zijn vader, Emanuel Cuivre, kwamen maandelijks in de Opkomst om te dineren en gesprekken te voeren waaraan zij thuis nooit toe kwamen. Emanuel was als directeur van het meest

lucratieve bedrijf van Limburg slechts thuis wanneer de nachturen om de hoek kwamen kijken en zoon Baruch al aan het slapen was. In de Opkomst bespraken Baruch en Emanuel vooral hoe het met Baruch ging: de gang van zaken op school, zijn vriendschappen en zijn liefdesleven. Van dat laatste kreeg hij al snel genoeg, omdat dat nog niet bestond voor hem.

Er werden ook inhoudelijke discussies gevoerd die politiek getint waren, dat wat moeder Elisabeth Cuivre in huis verbood. Maar uiteindelijk ging het toch weer over de toekomst van Baruch, die Emanuel al het uitgestippeld zonder nog te weten in welke kleur hij deze moest inkleuren. Er kwam dan meestal een oratie opgang in trend van: “Beste jongen, ik zal jou met het bedrijf groot maken. Je hoeft verder niet meer in jezelf te investeren, dat zal ik doen.”

Dit was iets wat Cuivre hekelde. Het was de droom van elke jongeman om rijk te worden, maar volgens hem kon rijkdom alleen gekweekt worden door zelf de zaadjes te planten. Rijkdom behelsde voor hem niet alleen het bezitten van heel veel geld, maar ook het implementeren van aanzien, erkenning, tegenover andere. Maar toch verzette hij zich niet. Hij liet zijn vader op die momenten spreken, omdat Cuivre zijn vader niet wilde krenken. Er zou toch wel een moment komen, zo dacht hij, dat hij zijn eigen rijkdom kon verzorgen.

De nachten waren lang in De Opkomst, tot het toppunt van gezelligheid aan toe. Eén avond was verhelderend, “life changing” voor Cuivre, dat was zeker. Al had hij, met alle kennis van nu, deze avond nooit mee willen maken.

Eenmaal aangekomen bij het kantoor, stapte Cuivre direct zijn bolide in: een Porsche 911 uit 1969. Glanzend zwart. Ultieme schoonheid. Hij wilde zo snel mogelijk naar huis, ondanks dat de dag eigenlijk nog moest beginnen. Op kantoor kwam hij sowieso niet al te graag. Het voelde allemaal onheilspellend en alleen